

The semantics of the constant epithet *білий* is intensified in the contexts with tautological units (*з білого білила*), in the figurative images of a language that are built on the patronymic attraction, and in the allegoric metonymic images-patterns.

УДК 81'38

Лариса Козловська

«І ЖИТТЯ МОЄ КОТИТЬСЯ, НІБИ КОЛЕСО»
(ОБРАЗНІ ПОРІВНЯННЯ В ПОЕТИЧНИХ
ТЕКСТАХ СЕРГІЯ ЖАДАНА)

У статті проаналізовано індивідуально-авторське вживання порівнянь у поетичних текстах С. Жадана. Розглянуто особливості лексичної семантики та формально-граматичної організації порівняльних зворотів, їх ефективність як стилістичного засобу в ідіостилі сучасного українського поета.

Ключові слова: порівняння, ідіостиль, образність, емоційність.

The individual author's expression of idea of similes and their frequency of repetition in poetic texts by S. Zhadan has been analyzed. Peculiarities of lexical semantics and formal and grammatical organization of comparative expressions have been considered; their effectiveness as of a stylistic instrument in the writer's theme of up-to-date Ukrainian poet has been studied. Selected groups of comparative rotations for the syntactic role in the sentence, which create the appropriate color of the author's micro and macro textures.

Key words: similes, the writer's theme, poetic imagery, poetic language, emotionality.

Твори Сергія Жадана – міні-картинки буття українського суспільства перших десятиліть ХХІ століття, де поєднані жорсткі реалії з ліричними роздумами, де анархічні вихори переплетені зі звуками «Депеш Мод», де «кур'ери, що приносять добрі новини», іноді плутаються на маршрутах чи то Ефіопії, чи то Америки, чи то України.

Був простір вічною сутінню скутий.

Стояла зима. Починався лютий.

І місяць за ними гнався, як птах.

*Тривожно світилися терикони,
На Україну ішли циклони,
Й душі тонули в глибоких снігах* [Жадан 2009: 7].

За внутрішньо напруженими, проникливими рядками поезії поціновувачі сучасної української літератури зможуть упізнати модерного автора. Зрозуміло, з одного уривка не можна скласти враження про ідіостиль поета, про ту систему стійких образів та художніх засобів, які вирізняють творче обличчя Сергія Жадана з-поміж покоління сучасних українських митців. Та й сам поет не обмежує себе звуками й кольорами, метафорами й епітетами, ремінісценціями та порівняннями. Користуючись традиційними одиницями поетичної мови, автор при цьому завжди залишає читачеві можливість доповнити їх власними асоціаціями (зоровими, слуховими, тактильними) і простежити, яких змін зазнають такі одиниці в його поетичних мікротекстах.

Мова сучасної української літератури є не лише об'єктом естетичного сприймання, самостійним джерелом естетичності, але й активно засвідчує в одиницях усіх рівнів власної системи традиційне та змінне в матеріальній та духовній сферах суспільного життя українців. Аналізуючи різні мовні явища зі сторінок художніх творів, дослідник має змогу простежити за лексичною рухливістю, функціональним навантаженням, індивідуально-стильовим уживанням одиниць поетичної мови. На думку С.Я. Єрмоленко, «в основі поетичної мови лежить особливий характер конкретно-чуттєвого бачення світу, орієнтація на емоційно-естетичне сприйняття його.., поетична мова – це свобода лексико-семантичної сполучуваності й виникнення ефекту змістової несподіванки» [Єрмоленко 1999: 323]. Тож кожен автор має можливість і звернутися до національного мовного досвіду читача, викликаючи запрограмоване враження, і постійно шукати в усталених засобах образності нюанси індивідуального сприймання. Аналіз текстотеки сучасних творців слова дає змогу зрозуміти, що їхня мовна практика по-різному, проте постійно видозмінює традиційні і створює нові, більш широкі за своєю мовною природою виразові словесні

засоби. Зокрема, виправданою є увага дослідників (Н. Грицик, Т. Должикова, Т. Павлюк, Л. Підкамінна, В. Філінюк) до витлумачення порівнянь у прозових і поетичних мікротекстах та визначення їх статусу як стилістично маркованих одиниць поетичного дискурсу.

Семантика порівняння як художнього засобу досить прозора, адже воно вказує на ознаку, навіть випадкову, але ознаку схожості: «фігура мови, що полягає у зображенні особи, предмета, явища чи дії через найхарактерніші ознаки. У порівнянні розрізняють суб'єкт порівняння (те, що порівнюють), об'єкт порівняння (те, з чим порівнюють) і ознаку, за якою один предмет порівнюють з іншим» [Українська 2007: 469]. Якщо таке порівняння відбувається на основі однієї властивості, його називають елементарним, а відношення об'єктів – компаративними. Розмежовуючи предмети чи явища дійсності з урахуванням показників кількості чи образності, мовець при цьому фіксує фрагменти картини світу, а отже, ословеснює цілком конкретну національну (історичну, культурну) інформацію. Наприклад, в українському фольклорі є низка добре відомих постійних порівнянь, які часто стають основою прислів'їв, приказок та інших усталених фразеологічних одиниць національної мови: *крутить, як циган сонцем; почав обід – мовчу, як кіт; росте, як на дріжджах*.

Дві головні функції порівняння – зображальна й виражальна, і поет досить послідовний у традиційному використанні обраної мовної одиниці. Авторська оригінальність виявляється тоді, коли спробувати розглянути не лише окремішнє значення кожного порівняння, а саме внутрішньозмістове значення відрізка тексту з погляду сполучуваності порівняння з іншими словесними одиницями. Отже, саме в ній виявляє себе синкретизм порівняння як такого – об'єднання всіх ознак, їх злитість. Крім того, в образних, стилістичних порівняннях, коли зіставляють одиниці однакових та різних класів, завжди залишається єдина ознака з багатьох, на основі якої й можна порівнювати.

У поетичних мікротекстах С. Жадана пов'язані різнопланові поняття, що створює яскравий і часто

несподіваний ефект. За допомогою порівняння автор по-своєму пізнає світ, і, водночас, порівняння перетворюється на результат такого пізнання, оформлений граматичними одиницями тексту, елемент авторської мовної реальності. Крім цього, потрібно зважати на контекстуальну сполучуваність, яка так само нерідко породжує оригінальне значення порівнянь. Недаремно, коли йдеться про порівняння в поетичних текстах, то найчастіше наголошують на емоційності та експресивності [Голоюх 2010: 36]. Вони є додатковим засобом психологічного паралелізму, засобом створення бажаного колориту. Зокрема, значна частина аналізованих одиниць передає асоціації, викликані зоровими, слуховими, смаковими, тактильними враженнями: *радість росла, мов лісові гриби; чоловіки, наче кальмари, забиваються в темні кути; пили чай – густий і солодкий, наче туман із моря; можливо, колись твердий, ніби гравій, час, що між ними зараз трива.*

У поезії «Я пам'ятаю голоси» митець малює короткими влучними штрихами навіть не картину життя, а саму безнадію, створюючи її цілісний художній образ в одночасному поєднанні чуттєво-наочних асоціацій:

*і що поштові багажі
лежатимуть в станційних залах,
криваві й гострі,
як ножі,
як перець,
як смола на шпалах [Жадан 2009: 14].*

Для мовної манери Жадана характерним залишається традиційний народнопісенний паралелізм, на основі якого автор творить порівняння. Так само традиційно порівнюються в мікротекстах поезій природні явища з елементами людського буття: *і кожне слово дзвінким піском тримається горла твого; і в снах, як в озерах, світло пливло; і дим виходить із високого комина, мов душа із померлого тіла.* Варто відзначити, що загальний песимістичний лейтмотив поезії аналізованої збірки також є результатом досить послідовного вживання автором образних порівняльних елементів із оцінною семантикою приземленості, страху, мороку. Лексеми, які актуалізують

таку змістову настанову поета, – *смерть, померлий, мерці*. У поетичному мікротексті в *їхніх жорстоких дитячих серцях стільки злості й стільки любові, ніби спокою у мерцях* образ побудований на алогічному порівнянні символу добра й любові, яким традиційно є дитяче серце, та жорстокості.

Серед проаналізованих порівнянь важко виокремити ті, що актуалізують якесь конкретне поняття. Цей спектр у поетичних текстах митця дуже різноманітний, адже в ньому представлені в основному звичайні предмети щоденного побуту: *і навколо будинки високі, ніби дерева; а під сукно, мов під віття смерек, зарито афганський крек; і кожна розмкла рама віконна, наче схованка спорожніла*. Таке слововживання створює відповідний колорит, оформлюючи цілком буденний зміст навіть у тих контекстах, де використані лексеми з високою тональністю:

*І життя моє котиться, ніби колесо,
не маючи жодного інтересу,
солодкими яблуками по укусу* [Жадан 2009: 18]

або

*і ваше життя не мало кінця,
плутане, як роман...* [Жадан 2009: 39].

У кількох поезіях митець використовує традиційне для української поетичної мови порівняння як *тінь*, причому тут автор обмежує власне слововживання саме звичними (наприклад, як у фольклорі) для читача інтерпретаціями, де згадана образна одиниця найчастіше є семантичним відповідником тасмничості та негативу. Тінь на сторінках доволі депресивної за настроєвим колоритом збірки стає персоніфікацією людини (*з'являється тінь повстанця і кружляє за вікнами, як бойова химера*) або чогось не просто тасмничого, а темного (*тіні густішали, мов чорнило*); поетичний контекст створюють лексеми з так само традиційною семою рухливості (*з'являється, густішали*). Проте у вірші «Третій день крізь сутінь масну» Сергій Жадан пропонує читачеві додаткову власне письменницьку асоціацію, глибшу, таку, що впізнаваними трагічними деталями сьогодення перетворює порівняння на ментальний компонент тексту:

*Я тридцять днів ховався в імлі,
 їв траву, спав на землі,
 збираючи, мов данину важку,
 крихту коштовного порошку,
 який, ніби тіні пропащих души,
 лежить на хребті Гіндукуши [Жадан 2009: 8].*

Так само очевидно, що для автора недостатньо загальнономовної семантики, коли мова йде про вживання колоративів на позначення традиційних значень білого, зеленого, чорного. Ці лексеми отримують в авторській асоціативній інтерпретації оригінальні нюанси, наприклад, *білі, ніби вагонна постіль, небеса*. Або чорно-біла конфронтація, яку так надійно «приховує» мікротекст поезії «І найменша дівчинка в Чайна-тауні», де ліричний герой-емігрант болісно розмірковує про країну, яку любив:

*Це ось чорні дерева в холодних снігах,
 ніби африканки на білих простирадлах,
 і на кожному дереві сидять птахи,
 крикливі птахи еміграції,
 співучі птахи вигнання [Жадан 2009: 42].*

Засвідчені в текстах митця порівняльні конструкції виявляють, що морфологічним виразником стрижневого слова в них може бути будь-яка самостійна частина мови, напр.:

- іменник у формі називного відмінка: *і важко, мов короп у глибині, куля сидить у мені; коли, наче нафта, горіли зірки..., і вітер, ніби арабські хустки, розмотував прапори* (найбільш частотна група);

- іменник у формі непрямих відмінків: *а під сукно, мов під віття смерек, зарито афганський крек; збираючи, мов данину тяжку, крихти коштовного порошку; і злість, із якою весь час виростили, будуть, мов зброю, в руках нести;*

- займенник: *моя душа, ніби щось чуже, тіло моє стереже.*

Порівняльні конструкції за своєю структурою та синтаксичною роллю в реченні досить різноманітні, недаремно їх зараховують до порівняльних зворотів або до підрядного

порівняльного речення, при цьому зважаючи на лексичне значення порівняльної конструкції, морфологічне вираження стрижневого слова, її структуру, граматичний зв'язок з членами речення, до якого вона належить. За цими ознаками порівняльні конструкції в аналізованих мікроконтекстах складаються з іменника в називному відмінку із залежними словами та без них. У поезіях С. Жадана є кілька їх груп за синтаксичною роллю в реченні. Як порівняльні звороти, вони виступають:

- у ролі прикладки до підмета: *ваші рвані мундири розвіваються вітром, ніби солодка пшениця; лежали розпечені квартали, ніби розсіпані монети; менеджери, ніби морожені кури, висиджують в сутінках яйця фінансового прибутку;*

- у ролі обставини при дієслові-присудку: *море дихає чорним теплом, розгортається, мов полотно;*

- у ролі означення до інших частин речення: *поверталися до кімнат із, мов мертві серця, телевізорами; а під сукно, мов під віття смерек, / Зарито афганський крек;*

- у ролі означення (іменник чи прикметник) до іменної частини складеного присудка, частини складеного присудка: *вночі повітря було темне й прозоре, як миті пляшки зеленого скла;*

- у ролі означення, яке уточнює інші означення (тексти С. Жадана засвідчують активне вживання одиниць саме цієї групи): *і що поштові багажі лежатимуть в станційних залах, криваві й гострі, як ножі, як перець, як смола на шпалах; можливо, колись твердий, наче гравій, час, що між ними зараз трива.*

У наведених прикладах порівняння є членом речення, іменник у називному відмінку як стрижневе слово виражає ознаку чи властивість, при цьому не є назвою конкретного предмета, а предмета взагалі як типового носія якоїсь ознаки. В авторській образній системі представлений також інший тип порівняння – зворот з орудним відмінком, який, насамперед, є прикладом порівняння з імпліцитною основою [Павлюк 2011: 13], хоча очевидна перевага порівняльних зворотів та порівняльних підрядних речень: *кожне слово дзвінком піском тримається горла твого* (орудний перетворення) і *вечір*

диким вростав часником у золото молодій пшениці (орудний порівняння).

Семантико-функціональний аналіз порівняння як стилістичного засобу поетичних текстів Сергія Жадана дає змогу виявити авторські варіанти образного вживання. Складники змістової та настроєвої тональності творів, порівняльні мікроєдиниці викликають у читацькому сприйнятті цілий комплекс психологічних асоціацій. Водночас порівняльні формули, відіграючи роль важливої деталі художнього тексту, додають нових емоційних відтінків до авторського замислу з погляду всього поетичного тексту чи певного образу. Мовна картина світу українців першого десятиліття ХХІ ст. суттєво оновлюється, її збагачення відбувається за рахунок різноманіття того лексичного масиву, що описує реальність загалом.

Голоух Л. Порівняння в романі Ліни Костенко «Маруся Чурай» / Л. Голоух // *Культура слова*. – 2010. – Вип. 73. – С. 36 – 39.

Должикова Т. Роль П.Куліша в розширенні функціонально-стильових обріїв української мови / Т. Должикова // *Науковий вісник Чернівецького ун-ту: Слов'янська філологія*. – Чернівці, 2001. – С. 123 – 129.

Єрмоленко С. Нариси з української словесності: (стилістика та культура мови) / С. Єрмоленко. – К. : Довіра, 1999. – С. 323.

Жадан С. Ефіопія / С. Жадан. – Х., 2009. – 117 с.

Мацько Л. Стилістика української мови / Л. Мацько, О. Мацько, Л. Сидоренко. – К. : Вища шк., 2003. – 462 с.

Павлюк Т. Порівняльні звороти в сучасному українському поетичному тексті : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / Т. Павлюк. – Запоріжжя, 2011. – 19 с.

REFERENCES

Dolzhykova, T. I. (2001). The role of P.Kulish in expanding the functionally-stylistic horizons of the Ukrainian language. *Naukovyy visnyk Chernivets'koho un-tu: Slov'yans'ka filolohiya (Scientific herald of Chernivtsi University: Slavic philology)*, 123 – 129 (in Ukr.)

Holuykh, L. V. (2010). Comparison in the novel by Lina Kostenko «Marousa Churay». *Kultura slova (Culture of the word)*, 73, 36-39 (in Ukr.)

Mats'ko, L. I. Sydorenko, O. M. and Mats'ko, O. M. (2003). *Stylistyka ukrayins'koyi movy*. Kyiv: Vyshcha shkola (in Ukr.)

Pavlyuk, T. P. (2011). *Comparative phrases in modern Ukrainian poetry texts*. (Ph. D. Thesis, Ukrainian language, Zaporizhzhya National University, Zaporizhzhya) (in Ukr.)

Yermolenko, S. Ya. (1999). *Essays on Ukrainian Literature: (stylistics and language culture)*. Kyiv: Dovira (in Ukr.)

Zhadan, S. V. (2009). *Efiopiya*. Kharkiv: Folio (in Ukr.)

Статтю отримано 02.06.2017

Larysa Kozlovska

«І ЗHYTTYA MOYE KOTYT'SYA, NIBY KOLESO» (INNOVATIVE SIMILES IN S. ZHADAN'S POETIC TEXTS)

In modern Ukrainian literature, linguistic entities can be applied at different levels of the language system with the aim to depict both materiality and spirituality of national social life. While analyzing linguistic tools, a researcher can monitor lexical diversity as well as functional and stylistic charge of separate entities, which are used in poetic texts.

The semantic of a simile as a figure of speech is rather clear. It signifies similarity of the objects even when this similarity is a random coincidence. Serhiy Zhadan demonstrates certain consistency in the traditional approach to the linguistic entities, which he chooses. The author's ingenuity reveals itself when he considers not only the specific features of every simile and its compatibility with other lexical tools but also the uniqueness of the context overall.

Moreover, Serhiy Zhadan uses not only similar notions but also dissimilar ones. Therefore, his poetic micro texts produce a bright and unpredictable impression on the reader. It is through these texts that the author perceives the realities of the outer world. It is in these texts where the simile reflects the result of the author's perception or linguistic reality, which in its turn is shaped by the appropriate grammar tools. Zhadan's literary manner is characterized by traditional parallel structures inherent to Ukrainian folklore and folk songs. The similes and comparative structures play an important role in the poetic context. They bring fresh emotional tunes both to the concept of the literary piece and its heroes. The language of Serhiy Zhadan's texts verbalizes his poetic thought and perceptions. It also helps the author to paint the picture of today's realities through the application of stylistic simile markers.